

DOORDRAMMER

Nog niet zolang geleden zei Ton tegen me dat ik het beter kon opgeven. Mijn moeder zou nooit bij ons op bezoek komen in Portugal, daar moest ik me bij neerleggen. Hij zei dat ik mezelf onnodig pijn deed door jaar in jaar uit te blijven bedelen of ze alsjeblieft een keer in het vliegtuig wilde stappen. “Je moeder is heel duidelijk geweest. Hoe vaak kun je iemand blijven uitnodigen? Het houdt een keer op.”

Olivia was dezelfde overtuiging toegedaan. “Oma komt niet, mam, echt niet. Je moet het niet meer vragen. Ze wordt er verdrietig van dat je er steeds over begint. Ze wil het niet, ze is te oud.”

Mijn moeder zelf wond er geen doekjes om. “Ik zeg het je nu voor de laatste keer. Ik weet dat ik welkom ben, dat hoef je me niet steeds te vertellen. Maar ik kom niet. Nooit. Jij bent verhuisd, dat was jouw keus. Als je me wilt zien, kun je naar mij toe komen. Dram niet zo door. Hou erover op.” Ik hield niet op. Ik ben als doordrammer geboren en zal dat altijd blijven.

“Je bent 78 jaar, mam. Je hebt een hartaanval gehad, maar dat is nu tien jaar geleden.

Het is een korte vlucht. Ik ritsel een rolstoel, haal je op, neem je mee en regel alles.”

“Wat zei ik nou net?”

“Alsjeblieft. Je bent in geen eeuwen op vakantie geweest. Je zou het hier heerlijk vinden. Je zou me zo blij maken. En je kleinkinderen ook. Je moet toch zien hoe

‘Afgewezen worden door je MOEDER is een HARD GELAG’

we wonen? Je krijgt je eigen kamer met een eigen ingang en een eigen badkamer...”

“Heleen!”

We beëindigden het gesprek. Afgewezen worden door je eigen moeder is een hard gelag, zeker als ze dat vier jaar volhoudt. “Ik weet dat het er niet inzit,” zei ik tegen Ton. “Maar ik moet blijven geloven dat het toch kan gebeuren. En ik moet haar blijven vragen. Uit zichzelf zal ze nooit komen. Als ik me erbij neerleg, is het onherroepelijk,

nu nog niet, snap je?” Hij snapte het. Niet veel later kreeg een broer van mijn moeder een hartaanval die hij ternauwernood overleefde. Weer greep ik de telefoon.

“Nu ben ik het zat, mam. De zomer is te heet, maar in het najaar kom ik je halen. Hoogstpersoonlijk. Ik vlieg met je heen én terug. Kijk nou wat er met je broer is gebeurd. Straks is het echt te laat.”

Ze zuchtte een paar keer en zei dat het goed was. Ik kon het amper geloven.

“Dus als ik je kom halen, verzet je je niet?”

“Kind, daar heb ik de kracht niet meer voor, om me tegen jou te verzetten.”

Op dit moment ligt mijn moeder prinsheerlijk te slapen in haar kamer. We zijn samen gevlogen vanaf Rotterdam. Onderweg vulde ze kruiswoordpuzzels in. Ze heeft ons huis bewonderd. Ze heeft aan mijn arm in de tuin gewandeld en aan het zwembad gezeten met de honden aan haar voeten.

We hebben met zijn allen gegeten. Morgen gaan we wat van de omgeving zien. Ze oogt ontspannen en gelukkig. Vrij naar Ratelband zeg ik: tjakkaaaa! Hardlopers zijn doodlopers, maar de aanhouder wint. □

‘De manentester’, de nieuwe roman van Heleen van Royen, ligt vanaf nu in de boekwinkel. Kijk voor meer informatie op www.demanentester.nl